פינחס תשפ"ג

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון שס"ה

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בפרשת **פינחס**, והלילה הוא י"ז **בתמוז**, ומתחילין שלושת השבועות של ימי "**בין המצרים**", ומקובל אצל צדיקים שהם שלושה שבועות מיוחדות להתקרב אל הקב"ה.

אצל רוב אנשי העולם, ישנה גישה ומחשבה שימים אלו הם ימים קשים, כי הרי יש כל מיני הלכות אבלות הנוהגות בשבועות אלו, אבל רבנו הוא זה שמגלה לנו את הסוד הפנימי של כל הדברים האלו, ודיקא היכן שישנה ההסתרה הכי גדולה – שם גילוי אלקות הכי גדול!

כתיב במגילת איכה (א, ג): "**כָּל רֹדְפֶיהָ הִשִּׂיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים**", ובפשטות "**כָּל רֹדְפֶיהָ**" היינו הגוים שרדפו את עם ישראל במשך כל הדורות, "**הִשִּׂיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים**", כי אז היה הזמן של חורבן ביהמ"ק.

אבל צדיקים פירשו "**כָּל רֹדְפֶיהָ**" – '**כָּל רוֹדְפַי** – יְ"הֹ', כל אלו שרודפים אחר הקב"ה, וזה כל רצונם וכיסופם – רק להידבק בהקב"ה, והם יודעים שההתרחקות היא תכלית ההתקרבות (ליקו"מ ח"א סי' עד; ח"ב סי' מ"ח), שאם יש ענין של 'התרחקות' – כי היה חורבן ביהמ"ק, כל הכונה היא ל'התקרבות' – לקרב אותנו...

כי בעת שבית המקדש היה קיים, נשמות ישראל לא ידעו איך להחזיק מעמד בתוך הקדושה הזאת, ולכן קרה הענין של 'התרחקות' – שגרשו אותם, אבל כל זה כדי שיתקרבו יותר, וכמשל לילד שאוהב את הוריו, וכשמנסים לרחק ולגרש אותו – אדרבה, זה מביא לו יותר חשק והתלהבות להתקרב, הוא רץ עם כל הכוחות!

כך נעשה אצל נשמות ישראל, בזמן שיש ענין של 'התרחקות', והיה חורבן בית המקדש, דיקא אז, אם אדם זוכה,

הוא מהפך את זה ל"תכלית ההתקרבות"!

ועל כן קראו צדיקים לג' שבועות אלו: **"שלושת השבועות הקדושים"**, שאכן זה נקרא 'בין המצרים', אבל הוא זמן שאפשר להתקרב ולעסוק בבנין בית המקדש יותר מכל השנה.

והנה, שלושת השבועות הללו הם כ"א יום, ובהם ג' שבתות שבהן אנו קורין שלוש הפטרות מיוחדות לעניין של החורבן, ובשבת הקרובה – פרשת פינחס, קורין את "**דִּבְרֵי יִרְמְיָהוּ**" – הפרק הראשון של ספר ירמיהו הנביא, ושם זו התחלת הנבואה על החורבן, ואומר הפסוק: "**וַיְהִי דְבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה יִרְמְיָהוּ**" – היה לו גילוי נבואה, ושאלו ה' יתברך מה הוא רואה, "**וָאֹמַר מַקֵּל שָׁקֵד אֲנִי רֹאֶה**" – רואה מקל מעץ שקדים, "**וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי הֵיטַבְתָּ לִרְאוֹת**" – ראית טוב, "**כִּי שֹׁקֵד אֲנִי עַל דְּבָרִי לַעֲשֹׂתוֹ**" – 'שֹׁקֵד' זה לשון של **שקידה** וזריזות, ואת זה אומר ה' יתברך לירמיהו, ששוקד לעשות את כל ענייני החורבן שניבא אז.

והנה, אומרים חכמינו הקדושים (מובא בדברי רבנו בליקו"מ ח"ב סי' פה), שהמיוחדות שיש בשקדים, שהם זריזים מאד בהוצאת פירותיהם, ובתוך עשרים ואחד יום הם מוציאים פירות [משא"כ במיני פירות אחרים].

דבר נוסף שמוצאים בו ענין של כ"א יום: בביצה של תרנגולת, שלוקח עשרים ואחד יום להיוולד אפרוח מן הביצה.

ובתורה פ"ה הנ"ל, מביא רבנו ז"ל מנהג ישראל קדושים, שבסעודה מפסקת בערב תשעה באב, נוהגין לאכול ביצה.

וזה קשור לענין אכילת הביצה בליל הסדר של פסח – כמנהג ישראל קדושים לאכול אז ביצים, כי קשר גדול ישנו בין הסדר של פסח לתשעה באב, כי ברמזי המועדים עפ"י א"ת–ב"ש, אותו יום שחל יום ראשון של פסח – אותו יום זה תשעה באב [בשנה זו פסח היה ביום חמישי, וגם תשעה באב ביום חמישי]; נמצא א"כ, שהביצה שאוכלים בליל פסח היא זיכרון לביצה של ערב תשעה באב.

ולכאורה לא מובן, ליל פסח הוא לילה כה קדוש, עם ישראל מגיעים לכאלו אורות גדולים, גילוי אלקות [כמו שאומרים בהגדה: "**וּבְמֹרָא גָּדֹל – זו גילוי שכינה**"], א"כ מה הקשר לתשעה באב?

אבל זה הסוד שאנו מדברים ממנו עכשיו, אלו הלימודים של רבנו, שמגלה לנו שבתוקף ההסתרה, במקום שנראה הכי חשוך, באמת זה המקום שיש בו הכי אור! אדם שבאמת יחפש ויבקש את הקב"ה, הוא זוכה לגילוי אלקות שלא היה זוכה לו בלי זה... דוקא בגלל שהיה כזה ענין של התרחקות וגירוש וכו', אבל אדם שאומר: **"רבש"ע, אני רוצה להתקרב אליך! אני רוצה להיות דבוק בך! אני לא רוצה להיות מגורש מהקדושה!"** זה נותן לאדם כח לחדש את עצמו לגמרי בעבודת ה'!

והנה כאמור, ענין של פריחת שקד לוקח כ"א יום, וגם בשילת הביצה לוקח כ"א יום, מה הלימוד והרמז בכ"א יום אלו?

רבנו ז"ל אומר (ליקו"מ ח"א סי' ו) שיש שם של תשובה, והוא שם **אהי"ה**, שהוא בגימטריא עשרים ואחד, מה ענייננו של שם זה שמורה על ענין של תשובה? מסביר רבנו: **אהי"ה** פירושו [רבנו מביא את התרגום]: **'אנא זמין למהווי'** – אני רוצה להיות! אמנם עדיין לא הגעתי ל'הויה' – שיש לי איזו הויה ומציאות בזה העולם, אבל אני רוצה להיות!

כי שם הוי"ה זו מציאות – היה, הוה ויהיה, גילוי אלקות באופן שאנו רואים אותו, אבל שם אהי"ה זה ענין של 'רצון' – "אני עדיין לא שם, אבל אני רוצה!"...

ובעצם, שם אהי"ה הוא יותר גבוה משם הוי"ה, ואיתא בספרי קודש שזה ענין של כתר, מהו 'כתר'? כתר הוא דבר שנמצא למעלה מן הראש, והוא לא נכנס אל הראש, הוא דבר שחובשים למעלה מן הראש, והוא ענין של 'רצון' – כיסופים וגעגועים של אדם אל הקב"ה: **"רבש"ע, אני רוצה להיות!"...**

וזה הסוד של תשובה – כפי שמסביר רבנו בתורה ו' הנ"ל, יכול להיות שעדיין לא זכה האדם לתקן את הכל ולחזור בתשובה, יכול להיות שהוא עדיין נמצא בדברים רבים שהם אינם מחוברים אל הקדושה, אבל מה? הוא החליט בהחלטה גמורה: **"רבש"ע, אבל אני רוצה לחזור בתשובה!"** והרצון הזה, זה ידחוף אותו להגיע לכל מה שהוא צריך! אמנם יקח זמן, אבל הוא מוכן! הוא מוכן להשקיע! "אנא זמין למהוי" – אני זמין להיות! עדין לא זכיתי להיות, אבל אני זמין!

והדבר הזה, שאדם תמיד משתוקק ומתגעגע "**רבש"ע, אני רוצה להיות איש כשר, אני רוצה להיות דבוק בך**", זה מה שמביא את האדם להגיע לכל מה שהוא צריך בזה העולם!

בלי רצון, אדם לא יגיע לשום מקום!

אדם מחכה "אני אעשה מצוות, אלמד תורה, כשיגיע הזמן, המצב והמקום"... ואם לא? "לא"... **אבל ענין של רצון הוא "רבש"ע, אני רוצה! עדיין לא זכיתי, אני רחוק מאד, המוח שלי, כל האיברים שלי, רחוקים מאד ממך, אבל אני רוצה, רבש"ע, אני אומר לך שזה כל רצוני!"...**

והרצון של יהודי זה הדבר הכי גדול! ר' נתן קורא לענין הרצון [בכמה מקומות] '**עולם החירות**', זה מקום שאין שום שיעבוד וצמצום לאדם, אדם יכול לרצות עד אין-סוף! הוא רוצה להיכלל לגמרי בהקב"ה, להגיע לדברים הכי גבוהים! לכאורה "מי אתה?... אתה מי אתה מטעה?"... **אני לא מטעה אף אחד! אני רוצה! מתי אזכה ואגיע לזה – איני יודע, אבל אני רוצה!**

וכשאדם מחליט בדעתו שזה מה שהוא רוצה – הוא כבר ב"דרך התשובה", כדברי רבנו בתורה ו' הנ"ל, וזה ענין של שם התשובה – אהי"ה, "**אני** זמין למהוי" – **אני** רוצה להיות!

ואלו הם כ"א הימים של "בין המצרים" – המתחילים בי"ז בתמוז ומסתיימים בתשעה באב, בכל יום ויום מימים אלו נשלם העניין הזה. אדם אומר "אבל אני כ"כ רחוק... פעם ביהמ"ק היה בנוי, והיו יכולים להגיע לירושלים, ומה יש לי היום?"... **היום יש לי רצון! עם הרצון שלי אני יכול להגיע ממש לכל הקדושות האלו ממש!** עד שאומרים חכמינו הקדושים (ברכות לג.): "מי שיש בו דעה, כאילו נבנה ביהמ"ק בימיו"; שזה אדם שזוכה לבנות את המוח שלו, איך בונים את המוח? עם הרצונות האלו! "רבש"ע, אני **רוצה** להיות דבוק בך!"...

ודיקא בימים אלו, שאצל רבים הם ימים קשים מאד, עד שהיה שיחה מר' נתן, שאפילו צדיקים יש להם ירידה בימים אלו; **חס ושלום! אדרבה, יש ענין ויש דרך להפוך את הכל לעליה!** כמו שאמר רבינו: "יש ענין שנתהפך הכל לטובה"!

דוד המלך אומר בתהלים במזמור "תְּפִלָּה לְעָנִי כִּי יַעֲטֹף" (קב, ח): "**שָׁקַדְתִּי וָאֱהִי כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג**", ומילים אלו של פסוק זה צריכות הסבר.

אך מי שזוכה לעסוק בלימוד תיקוני זוהר, רואה שבפרט בתחילת הספר מדובר מעניין הזה, ומזה נובע מנהג ישראל קדושים להרבות דוקא ב' שבועות אלו בספר תיקוני זוהר, ואשרי מי שזוכה לעשות סיום על הספר הקדוש הזה בימים אלו, או להתחיל לכל הפחות הלימוד, ולהמשיך בלימודו, ואם יזכה – ימים בחודש אלול.

ושם בתחילת הספר, מובאים כל דברי אליהו הנביא וכו', ובין הדברים הוא אמר (הקדמה, דף א ע"ב): **וּרְשׁוּתָא אִתְיְהִיב לְאֵלִּין נִשְׁמָתִין דְּאִתְתַּרְכוּ מֵאַתְרַיְיהוּ בָּתַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהּ, לְקַנְּנָא בְּהַאי חִבּוּרָא** – לעשות קן לשכינה הקדושה, כי השכינה הקדושה היא כמו ציפור הנודדת מקינה, מה הפירוש? כי השכינה הקדושה מכונה בשם 'ציפור', כי ציפור תמיד מגביהה עצמה למעלה, משתוקקת לעלות למעלה, והיא נבראה ביום החמישי של הבריאה – לפני כל החיות והבהמות [ביום חמישי של הבריאה נבראו העופות והדגים, לפני שאר בעלי החיים], כי הציפור תמיד משתוקקת לעלות מעלה מעלה, והשכינה הקדושה מכונה הרבה פעמים בשם 'ציפור'.

והנה, בימי החורבן, מתקיים בה "**כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנָּהּ**" (משלי כז, ח), כי הקן שלה היה ביהמ"ק, מקום של גילוי שכינה, לשם עם ישראל עלו בכל רגל, ובו עסקו בעבודת הקרבנות; זה היה הקן של השכינה, ובזמן החורבן התקיים "כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנָּהּ"...

נמצא אפוא, שאנחנו צריכים לעשות קן לשכינה; 'קן' בגשמיות, עושה הציפור ע"י שמביאה עצים קטנים, ואט אט בונה לעצמה קן, וכשזה מוכן היא מטילה שם ביצה; מי שעשה פעם מצות שילוח הקן בודאי ראה זאת, איך ש"הָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרֹחִים אוֹ עַל הַבֵּיצִים" [ומזה נבין את דברי הזוהר הקדוש, שמצות שילוח הקן מקרבת את הגאולה, כי רומז לקן של השכינה וכו'], והיא שמה ביצה בתוך הקן, וכשמגיע הזמן – יש כבר אפרוח, והנה ציפור חדשה...

מה הקשר בין כל הדברים האלו?

עם ישראל בתורתם, בתפילתם, בתשוקתם, בכיסופם אל הקב"ה, עושים קן לשכינה; השכינה מבקשת מקום להיות בו – "תביאו לי מקום"... היה פעם את ביהמ"ק, וכשעם ישראל רצו לקבל את השכינה – עלו לשם, אם היה זה בשלושת הפעמים של

העליה לרגל, שהיא מצוה מהתורה לעלות לרגל לקבל פני השכינה, שהקב"ה צוה שנבוא לכה"פ בג' פעמים אלו, וכך אנו 'מטעינים את המצבר' לכל השנה בשלושת החגים האלו.

זה היה בזמן שביהמ"ק היה קיים, אבל עתה, שאין את הקן הקדוש של ביהמ"ק, מה עושים? איפה עושים קן לשכינה הקדושה? זה נעשה מהרצונות, התפילות והכיסופים של עם ישראל להקב"ה, שעי"ז בונים קן כמו אותה הציפור שמביאה בכל פעם עוד עץ קטן שמצאה, ומחברת יחדיו את כל העצים האלו עד שנעשה קן, זה התפילות שלנו, הכיסופים והרצונות שלנו, שבכל פעם עושים מקום, ומה יהיה בכל המקום הזה? הביצה תיכנס לתוכה!

שזה ענין הביצה שנגמרת בכ"א יום, שאלו הם כ"א ימי שלושת השבועות האלו, ואם אדם זוכה שיש לו שכל אזי דיקא בשלושת השבועות האלו הוא מחפש איך לקים זאת!

הזכרנו את ענין לימוד תיקוני זוהר, כי זה כתוב בפירוש, שאליהו הנביא אמר "**לְקַנְּנָא בְּהַאי חִבּוּרָא**" – לעשות קן לשכינה בזה החיבור, ספר תיקוני זוהר, שבו מונחים כל הסודות וכו', וכדאיתא בשיחות הר"ן (סי' רפה): "**וּבְפָרָט כְּפִי שֶׁיָּדַע הוּא זַ"ל עַד הֵיכָן מַגִּיעִים סוֹדוֹת דִּבְרֵי הַתִּקּוּנִים הַקָּדוֹשׁ, אֲשֶׁר כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבָיוֹת לֹא יַסְפִּיקוּ לְבָאֵר סוֹדוֹתָיו וּרְמִיזוֹתָיו וְכוּ'**"; שהם שבעים תיקונים שעשה רשב"י על מילת "בראשית", שזה ג"כ ענין של רצונות וכיסופים, כי "בראשית" הוא 'מאמר סתום', לא כתוב איזו בריאה וכו' או "ויאמר ה'" – אמירה וכו', אבל "בראשית" נקרא 'מאמר הסתום', שזה ענין הרצונות והכיסופים של האדם, שהוא כ"כ נכלל ב'רצון' עד שמתקיים בו המובא בחיי מוהר"ן (סימן תכה): "**פַּעַם אַחַת אָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל בְּזֶה הַלָּשׁוֹן: "דּוּרְךְ אֱמוּנָה קֶען מֶען קוּמֶען צוּ אַזוֹי אַ רָצוֹן, אָז מֶען זָאל נִיט וִויסֶן וָואס מֶען וויל; מֶע זָאל שְׁרַייעֶן: גִּיוַואלְד! בִּינְט מִיךְ, וָוארֶן אִיךְ וֶועֶר וְכוּ' וְכוּ'"**" ["עַל יְדֵי אֱמוּנָה אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְרָצוֹן כָּזֶה, שֶׁלֹּא יָדַע מַה שֶּׁרוֹצֶה, וְיִצְעַק: אֲהָהּ! קְשׁוֹר אוֹתִי, כִּי אֲנִי נִהְיָה וְכוּ'"], כתוב "וכו'", ובהשמטות[1] כתוב ההמשך: "**צוּ רִיסֶען אוּף שְׁטִיקֶער אִיךְ וויל נִכְלָל וֶועֶרִין אִין דִּיר**" ["אֲנִי נִקְרָע לַחֲתִיכוֹת, אֲנִי רוֹצֶה לְהִכָּלֵל בְּךָ!"]; וכל זה הוא ענין של רצונות, שהוא 'עולם

1.אינני יודע מדוע שמו את זה בהשמטות, ועל מה פחדו לכתוב את זה בפנים הספר...

החירות' כנ"ל, כי לעשייתו של אדם יש גבול וצמצום – לכמה הוא יכול להגיע, כמה שיזכה... אבל רצונות וכיסופים זה ללא גבול, אדם מרגיש שהוא רוצה לגמרי להיכלל בהקב"ה!

זה ענין של "בראשית – מאמר סתום", ולא כתיב בפירוש "ויאמר" וכו' [כמו תשעת המקומות האחרים בפרשת בראשית שכתוב בהם 'ויאמר'], כי "בראשית" זה ענין של רצונות וכיסופים, וזה כל ענין הספר תיקוני זוהר, שמגלה כאלו גילוים נפלאים וכל מיני עניינים וכו', אפילו שאיננו מבין כ"כ בזה, אבל זוכים לאמירה בעצמה!

צדיקים אמרו שלהגיד דף בתיקוני זוהר זה כיבום לנשמה!

משל לבגד שהתלכלך, שמים אותו במכונת כביסה, מפעילים את המכונה, ואמנם הבגד עובר משהו לא קל... אבל אחר שנגמרת כל מערכת הכיבום – הבגד יוצא נקי ומצוחצח... אמרו צדיקים שכן נעשה ע"י לימוד תיקוני זוהר, שעושה כביסה לנשמה.

וכך הוא בכל השנה; אצל העולם מקובל זאת בחודש אלול [וכמו שמצוין בהרבה דפוסים חלוקת הספר ללימוד בחודש אלול – עד יוה"כ], אבל רבנו אמר לנו לעסוק כל השנה בלימוד תיקוני זוהר, ובפרט בשלושה שבועות אלו, כי אם כך כתוב – **וּרְשׁוּתָא אִתְיְהִיב לְאִלֵּין נְשְׁמָתִין** וכו' **לְמַעְבַּד בְּהַאי חִבּוּרָא** – לעשות קן לשכינה, א"כ עכשיו הזמן לזה ביותר...

דבר נוסף שמיוחד לימים אלו: ספר תהלים; אשרי הזוכה לסיים את התהלים בימים אלו!

בספר תהלים יש ק"ן מזמורים, נמצא שזה מאד קשור לענייניו – בונים ק"ן לשכינה; רבנו ז"ל אומר (ליקו"מ ח"ב סי' עג) **מִי שֶׁרוֹצֶה לִזְכּוֹת לִתְשׁוּבָה, יְהֶיה רָגִיל בַּאֲמִירַת תְּהִלִּים**; תהלים נותן התעוררות לתשובה, מביא את האדם לשער התשובה, ופותח לו את השער – כך אומר שם רבנו, שלתהלים יש את הכח הזה, כי אלו הם הרצונות, כיסופים ותפילות של דוד המלך, שכל חייו הוא עסק בדבר זה – לעשות קן לשכינה, כי הרי בימיו של דוד המלך עדין לא נבנה ביהמ"ק.

אלו שזוכים ללמוד "תכשיטי הבית" [עתה התחלנו את ספר מלכים], ראה שעתה דוד המלך נותן את המלוכה לבנו שלמה המלך, ושם כתוב בפירוש, שהקב"ה אמר שדוד המלך לא יבנה את ביהמ"ק, כי הוא היה עסוק במלחמת ה', ולא הגיע הזמן עדין

לבנות את ביהמ"ק, אבל שלמה המלך קיבל את התפקיד הקדוש הזה – לבנות את ביהמ"ק.

אבל דוד המלך הכין את הכל לזה – את כל הכסף והזהב וכו', שזה העניין של **אהי"ה** – להכין את הקן, דהיינו להכין את הדברים... אמנם את הבנין בעצמו שלמה המלך בנה, אבל דוד המלך הכין את הכל, ובזה זכה לעשות ק"ן לשכינה, שאלו הם ק"ן מזמורים שיש בספר תהלים, ועל כן מאד מסוגל בימים אלו לגמור ספר תהלים **כמה שיכולים!** לכל הפחות לסיים פעם אחת בתוך ימים אלו, ואשרי מי שזוכה בכל שבוע לסיים! בזה עושים ק"ן לשכינה הקדושה.

ועתה נבין מעט פירוש דברי דוד המלך בפסוק **"שָׂכַרְתִּי וָאֶהְיֶה כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג"** – **'שקדתי'** הוא מה שהזכרנו מההפטרה של השבוע בספר ירמיהו הנביא: **"מָה אַתָּה רֹאֶה יִרְמְיָהוּ: וָאֹמַר מַקֵּל שָׁקֵד אֲנִי רֹאֶה"** וגו' **"כִּי שֹׁקֵד אֲנִי עַל דְּבָרִי לַעֲשֹׂתוֹ"**, ובפשטות "שוקד אני על דברי לעשותו" זו נבואה על החורבן, **אבל אם יש נבואה על החורבן יש נבואה על בנין ביהמ"ק! אלו הגילויים של רבנו שמגלה לנו: במקום שאתה חושב שהוא החורבן הכי גדול – שם התיקון הכי גדול! שם הבנין!**

נמצא אפוא, שכשכתוב **"כִּי שֹׁקֵד אֲנִי עַל דְּבָרִי לַעֲשֹׂתוֹ"**, זה רומז על הגאולה העתידה, ואם מהפכים את אותיות **'שָׂכַרְתִּי'** יוצא המילה **'כִּקַּדַּשְׁתִּי'**, וה**'שָׁקֵד'** נעשה **'קָדֹשׁ'**, שזה כל העניין האמור: איך אדם זוכה לקדושה? איך אדם זוכה להגיע לזה? וכי בפעם אחת הוא קופץ אל הקדושה?!

זה לא הולך ככה... זה לוקח זמן... ובפרט אם אדם היה רחוק עד עכשיו, לוקח הרבה זמן עד שזוכה לקדש את עצמו, הוא צריך לעבור הרבה כבוסים הנ"ל עד שיזכה לקדש את עצמו... **אבל מיד כשאדם 'רוצה', והוא מקבל על עצמו "אני רוצה!" סוף כל סוף הוא יזכה! הכח בכח ההתמדה והשקידה שלו...**

מהי 'שקידה'? אומרים על בחור שהוא "מתמיד", שזה 'שקדן' הוא שוקד, זה אומר שהוא כבר למד את הכל?... לא, אבל יש לו את ה'רצון'! את ההתמדה!

זה פירוש דברי דוד המלך: **"שָׂכַרְתִּי"** אותיות **'כִּקַּדַּשְׁתִּי'** – כי זה המביא את האדם ל'קדושה', וכדברי רבי פינחם בן יאיר (סוטה ט, טו): **"זְרִיזוּת מְבִיאָה לִידֵי נְקִיּוּת, וְנְקִיּוּת מְבִיאָה לִידֵי**

טָהֳרָה, וְטָהֳרָה מְבִיאָה לִידֵי פְּרִישׁוּת, וּפְרִישׁוּת מְבִיאָה לִידֵי קְדֻשָּׁה" – הרי ש'זריזות' [ענין של 'שקידה'] מביא סוף כל סוף ל'קדושה', ומסיים שם התנא הקדוש רבי פינחס בן יאיר, שכל זה מביא "**לִידֵי תְּחִיַּת הַמֵּתִים**"; כל זה כשאדם מכנים את עצמו באמת לזאת ה'שקידה' – "אני רוצה!"...

השם של תשובה – אהי"ה – הוא תלוי בזאת ה'שקידה', כי הנה אדם מקבל רצון קדוש, אבל אח"כ הוא שכח מזה... וצריכים להתחדש בזה! הנה עתה יש עשרים ואחד יום, ואדם צריך לחדש תמיד את העניין של "**שקדתי**" – כמו ה"מקל שקד" הנ"ל, שלוקח לו עשרים ואחד יום לגדול, אבל לבסוף יוצא פרי יפה מאד...

מי שלומד משניות יודע שיש שקדים מרים, ויש שקדים מתוקים (עי' משנה מעשרות א, ד; חולין א, ו), וזה תלוי בזמן שלהם – בתחילה הם מרים, ואח"כ הם מתהפכים למתוקים.

וזו העבודה של "מַקֵּל שָׁקֵד", שבתחילת עבודתו אין מרגיש האדם מתיקות במה שעושה, ולהפך – הוא מרגיש מרירות, וממש קשה לו לפתוח ספר, ללמוד משניות, לגרום דף היומי, שנים מקרא ואחד תרגום, זה בא לו ממש קשה... **אבל אדם שהוא מתמיד – הוא "שקד", שוקד ולא מרפה, סוף כל סוף הוא יזכה שיתקיים אצלו** (תהלים קיט, קג) "**מַה נִּמְלְצוּ לְחִכִּי אִמְרָתֶךָ מִדְּבַשׁ לְפִי**" – **הוא יתחיל להרגיש את המתיקות שיש בלימוד התורה...**

וכדאיתא בדברי רבנו ז"ל (ליקו"מ ח"ב סי' עא), שיש נעימות בתורה, וכמ"ש (משלי ג, יז) "דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי נֹעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם" – כי יש נעימות ומתיקות בתוך התורה.

ורבנו מקשר זאת לקדושת א"י, כי תלמידי חכמים שבארץ ישראל נקראים 'נועם', ורבנו מסביר שיש 'נועם' ויש 'חבלים', בחינת (תהלים טז, ו) "חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעִמִים", ו'נועם' אלו תלמידי שבארץ ישראל המנעימים זה לזה (סנהדרין כד.), כי "אין תורה כתורת ארץ ישראל" ().

פרשת השבוע – פרשת פינחס, היא תמיד בהתחלה של שלושת השבועות, ור' נתן מזכיר המובא בהרבה ספרים קדושים, ששלושת השבועות הללו הם כ"כ גדולים, עד שהם מכוונות – ובפרט השבתות – כנגד שלושת המועדים: פסח, שבועות וסוכות; ופרשת פנחס היא כנגד חג הפסח, ועל כן '**פנחס**' זה '**פסח נ**" – **נ**' היינו נו"ן

שערי בינה שמתגלים בליל פסח, כי אז מתגלה אור גדול משער הנו"ן, ואח"כ לוקחים את זה מהאדם, וצריכים לספור מ"ט יום עד שמגיעים בחג השבועות בחזרה לשער הנו"ן; עכ"פ, 'פנחס' זה 'פסח נ'.

וזו דוגמא נוספת לעניין האמור, שאת תכלית הירידה וההסתרה מהפכים לתכלית הגילוי והאור, כי הנה היו כל מיני הנהגות שונות בזה – ובפרט אצל האשכנזים [היינו אלו שממדינת אשכנז], שבפרט בשבת חזון לא הלכו בבגדי שבת, אלא נשארו עם בגדי החול וכו', **בשעה שהצדיקים לימדו אותנו לימוד אחר לגמרי!**

הנה אתה אבל ושבור, אבל עם מה אתה שבור?!... להיות 'שבור' עם 'לב נשבר' – כיסופים ורצונות, שאתה מתגעגע להקב"ה, זה השברון–לב שלך? אז זה נקרא 'לב נשבר' אמיתי! רבנו אומר, שיש כאלו המערבבים בין 'לב נשבר' ל'עצבות', אך מגלה לנו רבנו (שיחות הר"ן, סי' מא): "**לֵב נִשְׁבָּר וְעַצְבוּת אֵינוֹ עִנְיָן אֶחָד כְּלָל**"; צדיקים אמרו: "**אין עוד דבר שלם כמו לב נשבר**"...

כשאמר רבנו הנ"ל בענין לב נשבר, הגביה אז ידיו כאדם שכוסף ומשתוקק להקב"ה "כמה אני רחוק ממך, רבש"ע, כמה אני רוצה להתקרב אליך", **זה נקרא 'לב נשבר'!** משא"כ ענין של עצבות – שתלבש שק ואפר, ולא תלבש בשבת בגדי שבת וכו', אמנם אלו היו מנהגים מעם ישראל, ואסור לדבר נגד וכו', אבל הבעש"ט הקדוש ותלמידיו הקדושים לימדו אותנו דרך אחרת, הם גילו לנו שדווקא **שבתות אלו הן שבתות מיוחדות מכל השנה!**

והנה, בפרשה זו, שהיא הראשונה מבין שלושת השבועות, מתחילים עם קדושת ארץ ישראל; עם ישראל מכינים את עצמם לחלק את ירושת הארץ, כמ"ש (במדבר כו, נג) "**לָאֵלֶּה תֵּחָלֵק הָאָרֶץ**", וזה מגיע מיד אחר שסופרים את עם ישראל עוד הפעם, ומגלים את היחום שלהם – "הַחֲנֹכִי", "הָראוּבֵנִי" וכו', מגלים שהם מיוחסים, בחינת (תהלים קכב, ד) "שִׁבְטֵי יָהּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל", אחר שגמרו פרשה זו, מגיע ענין חלוקת הארץ: "**וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: לָאֵלֶּה תֵּחָלֵק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת**".

ומובא בדברי רש"י, שמשה רבינו חשב שאם הוא מקבל את תפקיד חלוקת הארץ, אולי התבטלה הגזירה והוא יכול כבר להיכנס ג"כ אל הארץ, אבל הקב"ה אמר שלא התבטלה

הגזירה... אבל משה רבינו הכין את הכל, וחילק לכולם את חלקם.

ואיך חילקו את ארץ ישראל? אומר הפסוק: "**עַל פִּי הַגּוֹרָל**", והיה בזה דבר פלא: עשו גורלות, אך לא היה גורל רגיל, דהנה גורל רגיל הוא ששמים הפתקים בקלפי, וכל נשיא הוציא את שלו – 'נפתלי, יבנאל'... כל אחד הוציא את השייך לו, אבל פה היה דבר מעניין... **הגורל בעצמו דיבר!** הגורל בעצמו אמר "אני חלק פלוני ופלוני"... כך אומרים חכמינו הקדושים על פסוק זה – "על '**פי**' הגורל".

והנה, מה העניין הזה? הוא לימוד נפלא בקדושת ארץ ישראל, שהיא קדושת הדיבור – קדושת התפילה, וכמו שאומר רבנו (ליקו"מ ח"א סי' ז) שארץ ישראל היא מקום התפילה, מקום של נימים ואמונה, ועל כן כשהתחילו לחלק את קדושת ארץ ישראל – הגורלות בעצמם צעקו, וזאת כדי לגלות לאדם מהי קדושת הפה!

ועפ"י זה מובן מה שכתוב שם [אכן אלו דברים שבאמת איננו מבינים בהם], שאמר הקב"ה למשה רבינו: "**כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בְּמִדְבַּר צִן בִּמְרִיבַת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בַּמַּיִם לְעֵינֵיהֶם**", ושוב נאמר: איננו מבינים בדברים אלו, אך מה שרואים מזה הוא ענין מעלת הדיבור, שבמקום לדבר אל הסלע ויצאו מים – משה רבינו היכה את הסלע, וכדברי חכמינו הקדושים, אם היה רק מדבר אל הסלע – היה קידוש ה' מיוחד מה יכולים לפעול עם הפה! מהו כח הדיבור!

ומה שמחמת זה לא נכנס משה רבנו לארץ ישראל, כמובן כל זה היה בהשגחה עליונה, כדי שידאג משה רבנו שיהיה קיום לעם ישראל בחוץ לארץ, ועל כן נקבר בחו"ל "**מול בית פעור**", כי בזה הוא לוחם תמיד עם טומאת הפעור, ומכניע אותה.

שזו העבודה הקדושה של הצדיקים, שהם תמיד לוחמים עם כל הקליפות, שזה כלל המכשירים הטמאים – הנקראים 'פעור' – וכל הטומאות שישנם, וצריכים תמיד מלחמה חדשה!

וכדאיתא בדברי התוספות (סוטה יד: ד"ה "מפני"): '**ומדרש אגדה, בכל שנה ושנה בעת שחטאו ישראל בבנות מואב באותו פרק בית פעור עולה למעלה כדי לקטרג ולהזכיר עון וכשהוא רואה קברו של משה חוזר ושוקע שמשה רבינו שקעו בקרקע עד חוטמו וכל שעה שעולה חוזר ונשקע למקום ששקעו משה רבינו**'; והמלחמה

הזאת קיימת תמיד – בכל מיני לבושים ובכל מיני עניינים, בכל פעם הפעור הזה יוצא בצורה אחרת, והצדיקים צריכים ללחום עם זה...

וזה עוד ענין שרואים בו **'ירידה תכלית העליה'** – **'התרחקות היא תכלית ההתקרבות'**, משה רבינו לא יכול להיכנס לארץ ישראל, הקב"ה אומר לו שיישאר בחו"ל, כמובן זה לא דבר קל, זה דבר קשה מאד... אבל כל זה הוא לטובתם של עם ישראל, כי משה רבינו לוחם תמיד עם הפעור – לבטל אותו!

נשוב לעניין חלוקת ארץ ישראל שיש לנו בפרשתנו: עם ישראל מוכנים עכשיו להיכנס לארץ ישראל, ומשה רבינו ממנה את יהושע בן נון, שהוא יהיה המנהיג שיכנים את עם ישראל לארץ ישראל, ובפרשה זו רואים את ההכנה לקראת הגאולה, זאת אומרת שייכנסו עם ישראל לארץ ישראל, ואם היו זוכים – היו בונים את ביהמ"ק, והוא לא היה נחרב לעולם, אבל מהפרשה יוצאים הלימודים **איך אנחנו צריכים להתחזק בכל המצבים, אפילו הכי קשים!**

וכל זה עם התמדה, בחינת "שָׁקַדְתִּי" – לשקוד! ממשיך הפסוק: "וָאֶהְיֶה **כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג**", ועפ"י האמור מובן מאד מדוע משתמש דוד המלך עם הלשון "וָאֶהְיֶה' כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג", כי הציפור נודדת עכשיו מן קינה, ואין לה מקום, איך אני עכשיו מחזיר אותה? אומר דוד המלך: "כְּצִפּוֹר **בּוֹדֵד** עַל גָּג", ופה יש לנו את המילה שמאד מוכרת לנו: 'בודד' – 'התבודדות' שרבנו לימד אותנו.

מצוי אצל אילו אנשים, שיש להם פחד להיות לבד, ובפרט אם נמצאים בחדר לבדם, או באיזה מקום מסוים לבדו – הוא מפחד, **אבל מה זה 'יהודי לבד'? יש מציאות כזאת שיהודי נמצא לבד?! אתה שוכח שיש בתוכך נשמה קדושה וטהורה! הגוף שלך אולי נראה שהוא לבד – באיזה חדר או מקום סגור לבד, אבל יש לך נשמה, והיא 'חלק אלוק ממעל', אתה לא לבד! הנשמה הזאת היא מקושרת אל הקב"ה, לכל העולמות העליונים!**

רק מה? בגלל שאינך מרגיש עדיין את החיבור והקשר לזה – לכן אתה מרגיש לבד... **ורבנו לימד אותנו איך לגשר בין ה'בדידות' הזאת שאתה מרגיש – אל המציאות הנכונה, שבאמת אתה קשור לכל העולמות העליונים, ולימדנו רבנו** (ליקו"מ ח"א סי' נב): **"הנעור בלילה, והמהלך בדרך יחידי, ומפנה ליבו לבטלה, הרי זה מתחייב**

בנפשו" – אשרי אדם שהוא לא מטעה את עצמו!

וזהו **"כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג"** – **'בודד'** הוא ענין ההתבודדות, ואיתא בספרים הקדושים: **'בֹּדֵד'** ר"ת "בְּכָל דְּרָכֶיךָ דָּעֵהוּ" (משלי ג, ו), וכמו שמצינו בפרשת שבוע שעבר – פרשת בלק, שכתוב (במדבר כג, ט) "הֶן עָם **לְבָדָד** יִשְׁכֹּן", וכן כתיב (דברים לג, כח) "וַיִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל בֶּטַח **בָּדָד** עֵין יַעֲקֹב"; כל זה הוא ענין ה'בדידות' הזאת, שהוא הקשר אל הקב"ה, שאדם מרגיש שהוא איננו לבד, אלא בבחינת (בראשית לב, כה) "וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב **לְבַדּוֹ**", ועל זה איתא במדרש (בראשית רבה עז, א): "מָה חֲקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בָּתוּב **בּוֹ** (יְשַׁעְיָה ב, יז) 'וְנִשְׂגַּב ה' **לְבַדּוֹ**', אַף יַעֲקֹב 'וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב **לְבַדּוֹ**'"; היינו שיעקב אבינו חזר ל'**בדו**' – ל'בדידות' הזאת ביחד עם הקב"ה!

הכלל, אין דבר כזה שאדם נמצא לבד, אתה בחדר סגור וחשוך, אבל הקב"ה נמצא איתך!

וזה הענייַן של 'התבודדות', מה העניין של התבודדות שלימדנו רבנו ז"ל? שאין לך שום פניות... אף אחד לא יודע איפה אתה, מה אתה עושה, אף אחד לא שומע אותך, אלא רק הקב"ה!

ענין של התבודדות מביא לאדם 'אמת', כי רק הוא לבדו עם הקב"ה, משא"כ בתפילה ברבים, שנמצאים עמו עוד הרבה אנשים; אכן, אומר רביז"ל, שאדם זוכה – אזי אפילו כשהוא בין אלפי אנשים, אין אצלו שום חילוק, וזה בדיוק כפי שהוא נמצא לבדו, אבל לזה צריכים זמן, שאדם כבר העלה את עצמו מכל הגבולות והצמצומים של העולם הזה.

ואיך מגיעים לזה? אם אתה באמת הולך לפעמים לבד... אם אתה בחדר לבד, באיזה שדה לבד, מטייל לבד, ואף אחד לא נמצא איתך עכשיו, ומה תעשה? **תדבר אל הקב"ה! תשפוך את הנפש שלך! תגיד את כל הבלבולים, כל מה שעובר עליך!**

יש בני אדם שהם חושבים שהם משתגעים מרוב מה שעובר עליהם, רח"ל, והוא לא יודע מה לעשות... חושב שילך לאיזה פסיכיאטר וכו', הוא לא יודע מה לעשות... **בשעה שאדם יכול ללכת לאיזה מקום צנוע – אם זה באיזה חדר, באיזו פינה, והוא מדבר אל הקב"ה! בזה הוא מוציא מליבו את כל מה שבתוך הלב!**

אדם שלא זוכה לכך, אין לו זמן אפילו להתרכז "איפה אני, מה אני עושה"...

משא"כ אדם שזוכה לקיים את העצה הזאת של רבינו, מתקיים בו "**כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד**" – אני כאן לבד!

ובזה אדם זוכה לעשות תשובה, זהו הסוד של תשובה, וזה פירוש: "**שָׂשַׂדְתִּי וָאֶהְיֶה כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג**" – '**שָׂשַׂדְתִּי**' הוא ענין של שקידה – '**קִדַּשְׁתִּי**', והוא ענין עץ השקד שלוקח לו כ"א יום להוציא פירות – להוציא '**שְׁקֵדִים**', להוציא '**קְדֹשִׁים**', '**וָאֶהְיֶה**' – הוא ענין של שם אהי"ה, שהוא גימטריא כ"א, "**כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג**" – הציפור זו השכינה הקדושה, שהיא מחפשת גג ומקום – תעשה לי קן, תביא לי מקום מנוחה.

שזה ענין המשל המובא בספרים: "המלך בשדה", המלך מחפש מקום; כשהמלך בארמון שלו – הוא לא צריך טובות מאף אחד, הוא נמצא בארמון, ואם אתה רוצה להיכנס לראות את המלך – זה לא כ"כ בקלות, תקבע תור לפגישה, תמתין, וכולי האי ואולי יתנו לך כמה שניות או כמה דקות להיכנס... לא קל להגיע אל המלך...

משא"כ כשמאיזו סיבה המלך יוצא מהארמון שלו, הוא נמצא עתה בדרך, הלך לטיול [לפעמים מלכים הלכו בתחפושת והלכו בין אנשי מדינתם], והנה אדם רואה את המלך בחוץ... יש לך איזה צריף ביער, והנה התחיל גשם וכו' והמלך מוכרח להיכנס לאיזה מקום, והנה המלך מבקש להיכנס לביתך, ואתה מתבייש בצריף שלך... אבל החיית את המלך!

כן, כביכול, אותו דבר אצל הקב"ה, בזמנים אלו השכינה הקדושה יצאה לגלות, והיא "כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנָּהּ", ואדם שמכין את הקן לשכינה הקדושה – איזה כבוד זה שזכית שהמלך מתאכסן אצלך!

ואיך זוכים לזה? אתה לומד תיקוני זוהר, אומר תהלים, אתה עושה ק"ן! ואתה "**כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג**" – אתה מתבודד! בכל מילה שאדם 'בודד' להקב"ה – הוא עושה את ה'קן' הזאת! הוא מקיים "בְּ'כָל דְּ'רָכֶיךָ דָּ'עֵהוּ"! בתורה ו' הנ"ל, כשמדבר רבינו מעניין "דרך התשובה", רבינו אומר שבדרך התשובה צריכים בקיאות רבה, וזה ענין של "בכל **דרכיך** דעהו" – הדרכים האלו.

זו החדשים האלו – תמוז ואב, שמחוברים יחדיו, כי הרי שלושת השבועות האלו שמתחילין בי"ז בתמוז, ממשיכים לחודש אב (ר"ח אב הוא בדיוק באמצע ימים אלו), ושני חדשים

אלו הוא זמן מאד מאד מוכשר להתקרב אל הקב"ה.

כתוב בספר יצירה [מובא בהרבה ספרים], שחודשים אלו מכוונים כנגד שתי העיניים של האדם, בחינת (איכה א, טז) "עֵינִי עֵינִי יֹרְדָה מַיִם".

מה אדם צריך יותר מהשמות של החדשים האלו?... רבנו אומר (ליקו"מ ח"א סי' ריז): 'תַּמֻּז' זה "זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי" (מלאכי ג, כב), וז'מן מ'תן ת'ורתנו, כי ביום י"ז בתמוז – ביום זה שבו אנו נמצאים – אחד מהדברים הקשים שקרו, מובא במשניות מסכת תענית שנשתברו בו הלוחות, ובכך נתגלגל שנקבע ליום צום...

קודם שעשו את העגל, אהרן הכהן רצה לדחות אותם, ואמר (שמות לב, ה) "חַג לַה' מָחָר", היינו שגילה להם: "מחר יהיה חג לה'! אותו יום של י"ז בתמוז יהיה חג!"...

צדיקים אמרו שי"ז בתמוז יהיה יו"ט ראשון של חג, ותשעה באב יו"ט אחרון, ושלושת השבועות שבאמצע יהיה חול המועד, שזה ענין שמהפכין את הירידה לתכלית העליה!

נמצא א"כ, שי"ז בתמוז היה יום של שבירת הלוחות, אבל דיקא אז "זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה", וכפי שמסביר ר' נתן העניין הזה, ששכחת התורה נגרמה ע"י שבירת הלוחות, וענין השכחה גורם לאדם חשק חדש ללמוד את התורה, ועל כן בודאי שפיר אז הוא הזמן של אז "זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה".

והמספר **י"ז** הוא כמנין **טו"ב**, שהנה קרו דברים קשים בי"ז בתמוז, אבל **י"ז** בעצמו הוא **טו"ב**... כי אם אדם זוכה לגלות את הגילוי שיש בתוך ההסתרה, אז הוא מהפך את הרע לטוב, וכדאיתא בזהר הקדוש (הקדמת בראשית ד.): "מַאן מְנִיכוֹן דִּי חֲשׁוּכָא מְהַפְּכָן לִנְהוֹרָא, וְטָעֲמִין מְרִירָא לְמִתְקָא" (מִי מִכֶּם שֶׁיּוֹדֵעַ לַהֲפֹךְ חֹשֶׁךְ לְאוֹר וְטַעַם מָרוֹר לְמָתוֹק).

זו העבודה שלנו בשלושת השבועות האלו – המתחילין בי"ז בתמוז – **טו"ב** בתמוז, טו"ב הוא ענין של "זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה", ונכנסים לתוך חודש "אב", וכי יש שם של חודש יותר גדול מזה?...

אצל עם ישראל זה נקרא חודש "מנחם אב", שזה ענין הבנים שגלו מעל שולחן אביהם, וכדאיתא בריש מסכת ברכות (גף ג.): "אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם"; שזה היה בשלושת השבועות האלו, והגמר היה בתשעה באב, וקורין את החודש הזה

"מנחם אב", כי דיקא אז אנחנו מרגישים מה זה 'אבא'...

כי דרכו של ילד, שהוא לא מעריך את אביו היטב, עד שמגיע לעת דוחק, וכמשל שמובא בדברי רש"י גבי עמלק שבא על ישראל למלחמה (שמות יז, ח): **"משל לאדם שהרכיב בנו על כתפו ויצא לדרך, היה אותו הבן רואה חפץ ואומר: אבא טול חפץ זה ותן לי, והוא נותן לו, וכן שנייה, וכן שלישית, פגעו באדם אחד, אמר לו אותו הבן: ראית את אבא? אמר לו אביו: אינך יודע היכן אני? השליכו מעליו ובא הכלב ונשכו"**; ואז "וַיָּבֹא עֲמָלֵק"...

וזה ענין של חודש **"מנחם אב"**, שדוקא בעת שיש ענין של החורבן, אדם מתעורר: "מי הגלה אותי? מי גרש אותי? אה... האבא גרש אותי... יש לי אבא"... ומתחיל להשתוקק ולהתגעגע לאבא.

לפעמים אדם לא מרגיש את הגעגועים עד שהוא מגיע לידי איזה פירוד, אז מתחילים הגעגועים הכי גדולים! כי בזמן רגיל, הכל פשוט אצל האדם, ומביאים לו את הכל וכו', משא"כ כשפתאום מגרשים את האדם, הוא מתעורר: "אבא, אל תגרש אותי!"...

אלו הם הימים של חודשי תמוז ואב.

והתחלנו לדבר זאת מעניין "דרך התשובה" המוזכר בדברי רבינו שם, שהיא נפתחת בעיקר בחודש אלול – לפני ר"ה, אבל צדיקים לימדו אותנו, שגם לחודש אלול צריכים הכנה... אדם 'נופל' ונכנם לחודש אלול מתוך החופש – שהוא נח ונפש וכו', ללא שום הכנה... **גם לחודש אלול אדם צריך להכין את עצמו!**

זה ענין של **"בדד"**, בחינת "שקדתי ואהיה כצפור **בודד** על גג", ענין של "**ב**'כל **ד**'רכיך **ד**'עהו", ו"דרכיך" לשון רבים, וכדאיתא דברי רבינו שם, שבדרך התשובה צריכים להיות "בקי ברצוא ובקי בשוב".

כשאדם רוצה לחזור בתשובה – זה לא הולך כ"כ 'חלק'... אדם מקבל התעוררות, ורוצה לחזור בתשובה, ופתאום – 'בום'... עוד הפעם חזר חזרה... היה לו כזה התלהבות – והנה הוא נפל... זה ניסיון לאדם; בוחנים את האדם!

רבנו ז"ל אומר (ספר המידות, אות תשובה, סעיף עו): **"הַמַּתְחִיל לַעֲבֹד אֶת ה', הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אוֹמֵר לוֹ: יוֹדֵעַ אֲנִי, שֶׁחֶפְצְךָ וּרְצוֹנְךָ לַעֲבֹד אוֹתִי, אֲבָל מָה הוּא הַבְּטוּחוֹת שֶׁמָּא לְמָחָר תַּעֲזֹב**

אוֹתִי, אִם כֵּן אֵיךְ אֶקָּרֵב אוֹתְךָ בִּשְׁבִיל הָרָצוֹן שֶׁרָצִיתָ, וְאֵיךְ אֶגָּלֶה לְךָ תֵּכֶף דְּבָרִים נִסְתָּרִים" – וכך הוא במציאות, שהנה אדם רוצה לחזור בתשובה, שזה הדבר הכי גדול, אבל מה הבטוחות שיישאר חזק בעבודתו יתברך?

ממשיך רבנו ואומר: **"אֲלָא כֵּן תַּעֲשֶׂה: בְּתִחִלָּה אֱהַב אוֹתִי כָּךְ וְתַעֲשֶׂה מִצְוֹתַי, אַף עַל פִּי שֶׁאֵין אַתָּה יוֹדֵעַ הַשֵּׂכֶל שֶׁל הַמִּצְוָה, וַעֲבֹד אוֹתִי פָּשׁוּט בְּלֹא חָכְמוֹת"** – היינו שיעבוד ללא שמרגיש כלום... ולא רק שאיננו מרגיש כלום, אלא הוא מרגיש בדיוק הפוך – התחלת לחזוק בתשובה, ופתאום הכל הולך לך הפוך, מתחילים כל מיני בעיות בפרנסה, או ח"ו בבריאות וכו', ואדם תוהה: "מה קורה כאן? התחלתי לחזור בתשובה, ופתאום נהפך לי הכל?!"... אבל זה רק ניסיון לראות שאתה רציני!

וכמו שממשיך רבינו ומסיים שם: **"וּכְשֶׁתַּעֲבֹד אוֹתִי כַּמָּה זְמַנִּים, אָז אַאֲמִין לְךָ וַאֲגַלֶּה לְךָ טַעַם וְשֵׂכֶל שֶׁל כָּל דָּבָר וְדָבָר וַאֲקָרֵב אוֹתְךָ בְּכָל מִינֵי הִתְקָרְבוּת, כִּי הַזְּמַן הָרַב שֶׁעָבַדְתָּ אוֹתִי מִקֹּדֶם הוּא בְּטוּחוֹת, שֶׁלֹּא תַּעֲזֹב אוֹתִי"**; כי הראת היטב אשר "אבא, איני עוזב אותך בשום פנים ואופן!"...

העיקר שאדם יהיה חזק בעבודתו – ולא ירפה, כמה זמן יקח עד שיזכה לזה? איננו יודעים... כאו"א לפי שורש נשמתו יש לו את הצמצומים והקשיים שעליו לעבור עד שהוא מגיע, אבל אם הוא מחזיק מעמד – אז האבא מקרב... הוא מגלה לו את הכל... כל מה שחלמת, תיארת ורצית, אתה יכול לזכות להכל!

אבל צריכים לזה התחזקות גדולה... ב"מכתב של רבינו" – ליקו"מ ח"ב סי' מ"ח, מובאים כאלו דיבורים נפלאים של התחזקות – **"אחי, חזק ואחוז עצמך"** וכו', ורבינו אומר שכך עבר על כל הצדיקים וכו', אבל החזיקו מעמד!

ואם אדם מחזיק מעמד – הוא יגיע... אבל בשביל זה צריכים 'שקידה', בחינת **"שָׁקַדְתִּי וָאֱהִיֶה כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג"**, שזה נעשה עכשיו – בשלושת השבועות, עכשיו הוא הזמן לקיים את זה! זה אמנם הזמן שהיה בו החורבן, אבל בזמן של החורבן אנחנו נבנה את זה לזמן של בנין, שנהפוך מן החורבן – אל הבנין!

הנה אחד מהשמות של 'הר סיני' זה 'הר חורב', ולכאורה מדוע קוראים לו הר "חורב"? היה צריך להיות הר "בנין"... אבל זה העניין האמור, שעל

ידי התורה הקדושה – שניתנה בסיני, אם אדם זוכה הוא מהפך את החורבן לבנין! הוא מוצא את התורה – את הרצון של הקב"ה – ויודע שזה ענין כזה, שדווקא כשמגרשים את האדם, אז הוא נזכר ומתעורר...

בזמן רגיל האדם היה ישן, והנה פתאום מעירים אותו: "**לך מכאן! זורק אותך מכאן!**"... הוא מיד מתעורר: "מה זורקים?... מדוע זורקים אותי מפה?!"... והוא מתחיל להשתוקק: "לא, לא, אני אהיה ילד טוב, אהיה בסדר"...

אלו הם הזמנים הללו – "בין המצרים", וזה פרשת השבוע, שאנחנו מוצאים הרבה לימודים נפלאים בפרשת השבוע, וכמובן א"א עכשיו לדבר מהכל, אבל הזכרנו מעט מהם, שיש את חלוקת ארץ ישראל, שהקב"ה מנחם אותנו "הנה אתם נכנסים לארץ ישראל, תקבלו חלק בארץ"...

וכן יש את פרשת המועדים, שדווקא בשלושה שבועות אלו, שהם – כאמור – מכוונים כנגד כל המועדים; הנה במהלך השנה צריכים לחכות בין מועד למועד – מפסח לשבועות זה שבעה שבועות, ומשבועות לסוכות – זה כמה חדשים, ומסוכות לפסח – זה חצי שנה בערך, **פה יש לנו בשלושה שבועות את שלושת המועדים! שיש אפשרות – כמו בזמן שביהמ"ק היה קיים – לעלות לרגל ולקבל פני השכינה, את זה אנחנו יכולים לעשות בשלושה שבועות אלו – לקבל פני השכינה, אבל במקום שאנחנו צריכים לעלות – השכינה הקדושה באה אצלנו...**

ר' נתן אומר משל לזה, שזה כמו בן המלך שנעשה חולה, המלך בא לבקר אותו... בזמן רגיל עליו לילך אל אביו לארמון ולקבל את פניו, אבל אם הוא לא מרגיש טוב – המלך בא ומבקר אותו; הנה הוא עם הפיג'מה במיטה, והמלך בא ומחזק אותו, מביא לו אוכל וכו'.

כן הוא אצלנו: בזמן שביהמ"ק היה קיים היינו צריכים לעלות לרגל, ועכשיו – בשלושה שבועות אלו – יש את כל שלושת המועדים ביחד, והקב"ה בא כביכול אלינו... "תעשה לי מקום, אני יכול להתאכסן אצלכם?"...

ועל כן צריכים לשמור שהבית יהיה כמו שצריך... שיהיה רוגע ושמחה, שלום ואהבה, כי אם המלך ייכנס, ויהיו צעקות ומריבות וכו', איזה בושות זה... המלך יגיד "כאן זה לא המקום שלי, אחפש מקום אחר"...

וזה לא תלוי כמה רהיטים יש וכמה נברשות יש... אלא אפילו אם יש פת חרבה – סעודה פשוטה מאד, אבל יש רוגע ושמחה, כמה יפה ונפלא זה! וכלשון הפסוק (משלי יז, א) "**טוֹב פַּת חֲרֵבָה וְשַׁלְוָה בָּהּ מִבַּיִת מָלֵא זִבְחֵי רִיב**"; המלך מחיה את עצמו! אפילו רק כום תה רגילה, משהו פשוט, אבל יש רוגע ושמחה, ממש גן עדן!

בזה אנחנו צריכים להיזהר מאד בימים אלו, שהבית יהיה בתוספת של שלום ואהבה מכל השנה, ואז נזכה להתקן של השכינה הקדושה, וזה בעזה"ה יביא שיתהפכו ימים אלו לחגים הכי גדולים, ונזכה לבנין ביהמ"ק וביאת המשיח בגאולה השלימה!

!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע"ה, ולע"נ
הרה"ח ר' בנימין ביניש בן ר' יחזקאל שרגא ז"ל

להצלחת בנימין בן אהרן נ"י וכל משפחתו
ולהצלחת ליאור אורי בן אלישבע נ"י וכל משפחתו
וכל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ"י
הילד ישי בן סילקא יעל נ"י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ"י
נעמי מרים בת חוה תחי'
סילקא יעל בת אביבה תחי'

ולע"נ ר' שלמה חנוך חרש ז"ל בן ר' ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע"ה, ר' יעקב דוד בן אברהם ז"ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע"ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט"א. לע"נ אליעזר שלמה ז"ל בן בנימין שיבלחט"א. לע"נ אהרן בן שלמה ז"ל. והילד יהונתן ז"ל בן אושרה דינה תחי' ולע"נ מיכל רונית ע"ה בת שרה ויצחק. וסיוון בת אליהו ע"ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון "אשי ישראל" בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו' ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732

כנסו לאתר 'ברסלב שלי'
breslevsheli.co.il

הודפס 'בדפוס מוהרא"ש'